

רע"פ 9338/17 - יעקב כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 9338/17

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

יעקב כהן

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
חיפה מיום 26.10.2017 בתיק עפ"ג 012662-08-17

בשם המבקש:

בעצמו

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (עפ"ג 12662-08-17; סגן הנשיא (כתוארו אז), ר' שפירא, סגן הנשיא א' אליקים, והשופטת ת' נאות-פרי) בגדרו התקבל ערעור המשיבה על קולת העונש שנגזר על המבקש בבית משפט השלום בחיפה במסגרת ת"פ 11020-03-17 (השופטת י' אבירם).

2. המבקש הואשם והורשע על-פי הודאתו בביצוע שלוש עבירות שעניינן התפרצויות לדירות וגניבות מתוכן, אותן ביצע בתאריך 22.2.2017. בנוסף, הורשע המבקש, על-פי הודאתו ועל יסוד אותו כתב אישום, בעבירת איומים שביצע כלפי שוטרת בתחנת המעצר בה היה עצור, בהחזקת סם לשימוש עצמי, ובעבירת גניבה נוספת, שבוצעה במועד אחר.

3. במסגרת גזר הדין, קבע בית משפט השלום מתחם ענישה אחד לשלוש עבירות ההתפרצות והגניבה מיום 22.2.2017 בהן ראה "אירוע אחד מתמשך". בית המשפט מצא כי יתר העבירות הן "עבירות נלוות", ולפיכך קבע למבקש מתחם ענישה כולל הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר. לאחר ששקל את נסיבותיו האישיות של המבקש, גזר בית המשפט על המבקש עונש מאסר בפועל למשך 12 חודשים, במצטבר עם 6 חודשי מאסר בפועל נוספים בגין הפעלת עונש מאסר על תנאי שנגזר על המבקש בת"פ 25693-12-12. בנוסף, הוטל על המבקש עונש מאסר על תנאי של 8 חודשים שיעמוד בתוקפו למשך שנתיים מיום שחרורו, וכן פיצויים בסך 4,000 ₪ לשלושה מנפגעי העבירות.
4. המשיבה ערערה לבית המשפט המחוזי בחיפה על קולת העונש. בית המשפט המחוזי שקל את נסיבות המקרה, ומצא כי "לא ניתן להתעלם ממספר טעויות מהותיות שנפלו בגזר הדין שהביאו לעונש החורג ברמה קיצונית מרמת הענישה הראויה". בין היתר, נקבע כי שגה בית משפט השלום כאשר קבע מתחם ענישה אחד לשלוש עבירות ההתפרצות. בנוסף, נקבע כי בית משפט השלום לא ניתח כראוי את נסיבות ביצוע העבירות, על-פי עובדות כתב האישום. אשר לגזירת העונש בתוך המתחם, נקבע כי שגה בית משפט השלום כאשר התעלם מעברו הפלילי המכביד של המבקש. עוד נקבע, כי פסק הדין של בית משפט השלום אינו מגלה לפי אילו אישומים הוטל כל אחד מרכיבי העונש, ובאיזה אופן חושבו הפיצויים לנפגעי העבירות.
5. נוכח הטעמים האמורים, קבע בית המשפט המחוזי כי מתחם הענישה בעניינו של המבקש נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר לכל אחת מעבירות ההתפרצות. בתוך מתחם ענישה זה, ולאחר ששקל את נסיבותיו האישיות של המבקש, לרבות עברו העברייני המכביד, החליט בית המשפט המחוזי כי עונשו של המבקש יוחמר, כך שיעמוד על 26 חודשי מאסר בפועל, בכללם הפעלת עונש המאסר על תנאי, הטלת עונש מאסר על תנאי, כאמור, וכן פיצויים לכמה מנפגעי העבירות בסך כולל של 51,000 ₪.
6. הבקשה שלפניי נסובה על חומרת העונש שהוטל על-ידי בית המשפט המחוזי. לשיטת המבקש, שגה בית המשפט המחוזי כאשר לא שקל את נסיבותיו האישיות במסגרת הערעור על גזר הדין, בכללן - התמכרותו לסמים, נכותו הפיזית, מצוקתו הנפשית בתקופה בה ביצע את המעשים, וכן הקשיים בהם הוא נתקל בפרנסת משפחתו.
7. דין הבקשה להידחות. רשות ערעור שני תינתן רק במקרים בהם הבקשה מעוררת סוגיה עקרונית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או כאשר מתעוררים שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה. המקרה שלפנינו אינו מאותם מקרים חריגים, שכן לא מצאתי כי הבקשה מעוררת שאלות מהותיות, או שהיא מערבת שיקולי צדק ייחודיים, לרבות חשש ממשי מפני עיוות דינו של המבקש. מטעמים אלה בלבד, דינה של הבקשה להידחות.
8. למעלה מן הנדרש, אציין כי גם טענות המבקש לגופן אינן משכנעות. עיון בגזר הדין של בית המשפט המחוזי מעלה כי העונש שנגזר על המבקש הוא ברף הנמוך, לאחר שנקבע, בצדק, כי ראוי לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אחת מעבירות ההתפרצות והגניבה. שלא כטענת המבקש, פסק הדין של בית המשפט המחוזי אינו מתעלם מנסיבותיו האישיות, אלא מעניק משקל נכבד לנסיבות אחרות, ביניהן עברו הפלילי, להן לא ניתן משקל מספיק במסגרת פסק הדין של בית משפט השלום. גם התערבותו של בית המשפט המחוזי בגובה הפיצויים לנפגעי העבירה, נכונה ומוצדקת, והיא משקפת נכונה את הנזקים שגרמו מעשיו של המבקש לנפגעי העבירה.
9. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ו בכסלו התשע"ח (3.12.2017).

ש ו פ ט
